

SIKERÜL TOBYNAK
RÁTALÁLNI A
KÜLDETÉSÉRE?

TOBY
Története
EGY KUTYA KÜLDETÉSE

KÖLYÖKMESE

W. Bruce Cameron

W. Bruce Cameron

TOBY
TÖRTÉNETE
EGY KUTYA KÜLDETÉSE

KÖLYÖKMESE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2023

1

Az első szagok pontosan azok voltak, amiket vártam, még ha nem is tudtam, *miért* számítok rájuk. Meleg szőr. Édes tej. Ez az anyám volt, akinek biztonság-, étel- és szeretetillata volt. Éreztem a testvéreimet is, akiknek a szaga olyan volt... Nos, nagyon hasonló, mint az enyém.

Mindnyájan szorosan összebújtunk. Megnyugtató volt a közelség és a bundás testek melege. Még ha valamelyik testvérem a fejemen aludt vagy a fülemet rágta, azt sem bántam. Együtt voltunk. Csak ez számított.

Ám már akkor is éreztem egy *másik* szagot. Néha felemeltem a fejem, amilyen magasra csak gyenge kis nyakam bírta, szimatoltam, és éreztem azt a szagot. A friss, mozgásban lévő levegő szagát. Éreztem benne zöld dolgok szagát, amelyek tele voltak étellel. Olyan illat volt, ami arra készítetett, hogy többet megtudjak róla.

De meg kellett nőnöm és erősödnöm, mielőtt kideríthetném, hogy mi lehet ez az illat.

Pár nap múlva kinyílt a szemem. Egy nagy fejet láttam, rajta puha, barna szőrt, fehér sávval az orrán. Sötét szemek néztek rám szeretettel, egy nedves nyelv pedig kinyúlt, és az orromtól a farkamig végignyalt pár húzással.

Ő volt az anyám.

Szerettem. Csodálatos volt!

Amikor elfordultam az anyámtól, kölyökkutyákat láttam magam körül mindenütt. A bundájukon barna és fekete foltok voltak. Az anyám őket is megnyalogatta, mi pedig mindnyájan előrekúsztunk, hogy felváltva igyunk a finom tejéből.

Utána elaludtunk. Kemény munka volt ébren lenni.

De én szerettem. Minden alkalommal, amikor kinyílt a szemem, egyre tovább tudtam ébren maradni. Napról napra többet láttam abból, ami körbevett. A családom meg én egy sötét ládában laktunk, amin volt egy nyitott ajtó. Azon az ajtón keresztül néha láttam egy pillantásra a ragyogó eget. És éreztem azt az izgalmas szagot, amitől megrándult az orrom minden alkalommal, amikor elért hozzám.

Néha-néha egy férfi jött az ajtóhoz. Leguggolt, és kedvesen beszélt az anyámhoz. Az anyám pedig időnként felállt, otthagya a testvéreimet meg engem, hogy farkcsóválva üdvözlje a férfit.

– Jó kislány vagy, Sadie – mondta a férfi az anyámnak, és megsimogatta a fejét. – Nagyon jó anya vagy.

Így tudtam meg, hogy az anyám neve Sadie.

Először mi, kölykök mindnyájan nyafogtunk és sivalkodtunk, hogy jöjjön vissza az anyánk, de kis idő múlva már képesek voltunk talpra állni és odabotorkálni, hogy mi is üdvözljük azt a férfit.

Korábban azt gondoltam, hogy az anyám hatalmas, de ez a férfi óriási volt! Akkora volt a keze, mint nekem az egész testem, és csodás szaga volt. Egyfolytában szaglásztam és nyalogattam. Éreztem rajta más állatok szagát, és valami mély és dús és titokzatos dolgot, és azt a friss illatot is, amit olyan nagyon szerettem.

Honnan származott ez a sok illat? Az ajtón kívülről, abban biztos voltam. Megfogadtam, hogy kiderítem.

Amint elég erős volt a lábam, kibotladoztam az ajtón. Mindkét öcsém és a három húgom is nyomult kifelé mögöttem. Két húgom nekiütközött a farkamnak, és úgy meglöktek, hogy orra estem.

Akkor jöttem rá, hogy az a titokzatos szag a férfi kezén a föld szaga volt. Az az anyag, ami most beborította az arcomat. Szuper volt! Imádtam! Erősen szimatoltam, megnyaltam a számat, és akkor rájöttem, hogy a földnek nem olyan jó az íze, mint a szaga.

Hát, ez van. Talpra kecmeregtem, és körülnéztem.

Később megtudtam, hogy azt a helyet, amit akkor először láttam, *ranch*nek hívják. Az én számomra pillanatnyilag csak a kinti világ volt. A kinti világ nagy volt. És nagyon érdekes. Jobbra-balra forgattam a fejem, ahogy próbáltam befogadni a látványt és a hangokat magam körül.

Egy olyan helyen voltunk, amit minden oldalról drótkerítés zárt körbe. A kerítésen belül föld volt, és fű, és tálakban víz. Az egyik

húgom már bele is esett az egyik tálba. Itt bent volt még ezenkívül az a kis fészec, ahol az öcsém, a húgaim meg én születünk.

A drótkerítésen kívül még több földet és füvet láttam. Távolabb egy másik bekerített hely volt, nagyon nagy, hosszú lábú kutyákkal. Az egyiknek egy ember ült a hátán! Elképesztő!

A dróton át is áradt az az illat, amiről mindig is szerettem volna többet megtudni. Frisslevegő-illata volt, ami olyan gyorsan mozgott, hogy összeborzolta a szőrömet és meglobogtatta a fületem. Más illatokat is sodort magával – azt a zöld, eleven szagot, amit már korábban is éreztem más állatok, szőr, lélegzet, izzadság, trágya és vizelet szagával együtt. De volt valami olyan abban a levegőben, abban az édes, meleg levegőben, amitől kedvem támadt szaladgálni.

Úgyhogy futottam. Körberohantam az udvart, amilyen gyorsan csak a rövid lábamtól telt. Amint a testvéreim meglátták, hogy futok, izgatottan felvakkantottak, és kergetni kezdtek. Előrelódultak, botladoztak, elestek, aztán újra felkeltek. A nyelvünk kilógott, és örülten csóváltuk a farkunkat. Hamarosan már nem lehetett megmondani, hogy ők kergetnek engem, vagy én őket, de annyira csodás volt az egész, hogy ez nem is számított.

Futás! Szerettem futni! Csodálatos volt!

Egy idő múlva annyira kimerültünk, hogy lerogytunk egy kupacba, és elszenderedtünk. De attól kezdve mindnyájan kirontottunk a házunkból, amikor csak alkalmunk adódott rá, és annyit rohanguztunk, amennyit csak bírtunk.

A férfi gyakran meglátogatott minket a kennelünkben. Megtudtam, hogy a neve Walt, és egy idő múlva rájöttem, hogy a közelben lakik a saját, nagyon nagy fészerében, amit az emberek háznak hívnak. Minden reggel kijött abból az épületből, és egyenesen odajött hozzánk. Volt egy olyan képessége, ami megdöbentett engem. Képes volt elérni valahogy, hogy a drótkerítés egy része kitérüljön előtte, és ő besétálhasson a kennelünkbe. Akármennyire törtem a fejem, nem tudtam rájönni, hogyan tudnám ezt én is megcsinálni.

Walt belépett a kerítésen át, és leült a földre, hogy beszéljen az anyámmal, Sadie-vel. Az anyám megnyalta az arcát és megszaglásztta a ruháját, mielőtt visszasietett hozzánk, hogy ellenőrizzen minket.

Walt továbbra is ott ült a földön, és a testvéreim meg én mindig odafutottunk hozzá. Mind felmáztunk az ölébe, megrágtuk az ingét és megnyalogattuk az ujjait, ő pedig nevetett.

Egyszer elkapott a keze, és a hátamra fordítva pár pillanatig feltartott a levegőbe, miközben én bosszankodva ficáncoltam. Ez nem volt valami kényelmes, ráadásul nem tudtam befészkelni magam az ingébe, amíg így tartott.

Walt kuncogva visszafordított a hasamra, és az arcához emelt. Én megnyaltam az orrát, az állát és az arcából annyit, amennyit elértem.

– Jól van, kisleány – mondta kuncogva. – Toby. Azt hiszem, Toby leszel.

Ismét letett a földre, én pedig gyorsan visszamásztam az ölébe, amint ő az egyik hógomat emelte fel ugyanúgy, ahogy előtte engem. De engem nem tudott becsapni. Tudtam, hogy én vagyok a kedvence.

– Tabitha – mondta Walt, és letette a hógomat. A fogam közé kaptam Walt ingét, és birkóztam vele, míg ő egymás után vette fel a többi kölyköt. A másik két hógom a Tamara és a Tess nevet kapta. A két öcsém pedig Titus és Timothy lett.

Nem számított, hogy hívnak minket. Az számított csak, hogy együtt vagyunk, és szaladgálhatunk mindennap, és szagolhatjuk azt a friss illatot, amitől olyan örült módra kezdtem csóválni a farkam, hogy majdnem orra estem.

Annyira szerettem azt a szagot, hogy miután Walt elment, orromat a kennel egyik sarkához préseltem, és olyan erősen szimatoltam, ahogy csak tudtam. A kerítés egy kicsit meghajlott a súlyom alatt, és akkor vettem észre a rést egy oszlop és a hozzákötözött drót között.

Bedugtam az orrom abba a nyílásba. Ettől egy kicsit szélesebb lett.

Az egész fejem követte az orromat. A hátsó lábammal toltam magam, a mellső mancsommal pedig húztam magam előre felé. Aztán egyszer csak a túldalalon voltam! A kerítésen kívül! Én is megcsináltam Walt trükkjét!

Az öcséim meg a hógaim – Tabitha, Tamara, Tess, Titus és Timothy – rohanva jöttek, hogy lássák, mi történt velem. Csak pár pillanatba telt nekik, hogy ők is átnyomakodjanak a kerítésen.

Az anyánk odajött a réshez, és átdugta az orrát, de ő túl nagy volt, hogy átférjen. Türelmetlenül ugatott, figyelmeztetve minket, hogy menjünk vissza.

De nem térhettünk vissza a kennelbe. Túl sok szaladgálnivalónk akadt!

Én jobbra-balra rohangáltam a sűrű fűben, ami olyan magas volt, hogy csiklandozta a pocakomat. Pitypangok ütődtek a fejemnek, és egy hosszú, vékony, erős lábú rovar ugrott fel pont az orrom előtt. Megálltam, és leültem hirtelen, Tess pedig nekem ütközött hátulról. Ráugattam a rovarra, amint elcikázott a fűben.

Aztán kergetni kezdtem, Tess pedig kergetett engem. Ez volt a legjobb, kergetni mindenféle dolgokat!

Nem találtam meg a rovar, de ez nem nagyon számított, mert hirtelen ott találtam magam egy másik drótkerítéses kifutónál, ami olyan volt, mint a miénk. Viszont itt a kerítésen belül nem voltak kutyakölykök. Valami más volt itt. Tollas állatok, két kapirgáló, pikkelyes lábbal.

Fürge, csipegető állatok voltak, és később megtudtam, hogy csirke a nevük.

Megugattam őket, hogy közöljem velük, én vagyok Toby. Hogy megmondjam nekik, kijöhetnek játszani és szaladgálni velünk. De úgy tűnt, a csirkék nem értik az üzenetet. Egyikük széttárta a szárnyait, kinyújtotta a nyakát, és hirtelen odafutott a kerítéshez. Egyenesen nekem!

Felvakkantottam. Nagyobb volt nálam! És nagyon hegyes csőre volt, amivel a lábujjaimat csipkedte a rácson keresztül.

Elszaladtam. Az a csirke nem tudta, hogyan kell játszani! Viszont ő a kerítésen belül volt, én meg kívül, úgyhogy nem számított. Semmi sem számított, csak az, hogy rohangáljak a puha fűben a testvéreimmal.

Az a finom illat elárasztotta az orromat, amint futottam. A nagyvilág illata volt, amit éreztem, miközben olyan gyorsan futottam, ahogyan csak bírtam. Ez volt a legsodálatosabb dolog egy csodákkal teli világban.

Annyira lekötött ez az illat, hogy nem vettem észre egy másik illatot, amely egyre erősödött körülöttem, ahogy futottam. Úgyhogy majdnem beleütköztem egy fura állatba, amely a fűben kuporgott. Nőstény volt, éreztem a szagán. Nagy, sárga szeme volt, amivel egyenesen rám meredt, és ez a szempár összeszűkülte, amint közelebb értem.

Nagyon... érdekesnek tűnt.

Az öcsém, Timothy közvetlenül mögöttem jött, és neki is tetszett ez az új állat. Gondolom, ő is észrevette, ahogy én, hogy az állat hátsó lába a teste alá van húzva, és hogy az izmai megfeszültek végig a hátán. Ugrani készült. Elugrani előlünk.

Ez azt jelentette, hogy kergethetjük!

Lelassítottam. Lépésről lépésre megközelítettem ezt az új állatot. Timothy szorosan mellettem jött. Most már bármelyik percen elfuthat előlünk, éreztem. Még egy lépés... még egy...

Az állatnak háromszög alakú füle volt, ami felmeredt a feje tetején. De amikor újabb lépést tettem felé, az állat lesimította a koponyájára ezeket a füleket, és kinyitotta a száját. Azt hittem, ugatni

fog, ám helyett valami fura, fenyegető sziszegést hallatott. Apró fogai nagyon élesnek tűntek!

Olyan zavarba ejtő hang volt, hogy megálltam, és próbáltam rájönni, mit akar jelezni velem. De Timothy nem állt meg. Csak ment előre. Még egy lépés... még egy...

Az állat szőre felborzolódott a hátán, amitől hirtelen nagyobb-nak nézett ki. Kezdtém azt gondolni, Timothynak talán nem kelle-ne közelebb mennie.

Az állat hirtelen olyan éleset rikoltott, hogy megfájdult tőle a fülem. Majd valami egészen meglepő dolgot művelt.

Nem futott el! Nem hagyta, hogy kergessük. Ehelyett előrefelé csapott a mancsával, és erősen orrba vágta Timothyt.

Timothy annyira meglepődött, hogy felbukott. Én odasiettem hozzá, és ráültem. Ez tűnt a helyes dolognak. Ő kitekeredett aló-lam, és megharapdálta a lábamat. Amikor pedig felnéztünk, az állat nyugodtan nyalogatta a mancsát, amivel előtte megütötte Timothyt.

Láthatóan fogalma sem volt, hogyan kell játszani. Úgy döntöt-tünk, azzal büntetjük, hogy nem veszünk róla tudomást. Én visz-szakergettem Timothyt a csirkék felé, ő pedig megfordult, és visz-szakergetett engem a kifutónk felé. Walt már ott várt, és felkapott a nagy kezével.

– Szabadulóművész vagy, mi? – kérdezte, és visszatett a keríté-sen belülre. Timothy is bekocogott pár perccel később. A töb-bi alomtársam már ott volt, és az anyánk mellé húzódtak egy kis

vacsoráért. – És gondolom, megtanultad, hogy a macskát hagyd békén.

Bevágódtam a többiek közé. Épp annyira szerettem az anyám tejét, amennyire szerettem futni a fűvön keresztül, a szél szagával az orromban. Szerettem felfedezni a csirkéket és más állatokat. Szerettem elaludni egy meleg halomban, mindkét oldalamon egy-egy öcsémmel, és az egyik húgom fejével a hátamon.

Szerettem mindent.

A macskát kivéve.

2

Másnap reggel odafutottam, hogy megvizsgáljam a rést a kerítésen, arra készülve, hogy megint kibújok, és szaladgálok egyet a fűben, meg esetleg meglátogatom megint a csirkéket, és nem veszek tudomást a macskáról. De legnagyobb meglepetésemre, akármilyen erősen nyomtam az orromat a dróthoz, nem engedett. Eltűnt a rész, és Walt illatát éreztem mindenütt.

Meg kellett elégednem azzal, hogy Titust és Tabithát kergetem körbe a kennelben. Ez jó szórakozás volt, de nem annyira, mint kint szaladgálni, ahol több hely volt, és több mindent meg lehetett szagolni. Mikor jutok ki megint?

Ekkoriban kezdett az anyánk nyugtalanná válni, amikor oda-bújtunk hozzá, hogy szopjunk. Egyszer-kétszer még fel is állt, és odébb ment, otthagya minket, miközben mi repetáért nyafogtunk.

Az egyik ilyen napon Walt bejött a kennelbe, egy-egy tállal mindkét kezében. Azokban a tálakban valaminek nagyon izgalmas szaga volt. A farkam élénken kezdett legyezni tőle.

Amikor Walt letette a tálakat, odasiettem, hogy megvizsgáljam az egyiket. Puha, barna pép volt benne. Beledugtam az orromat, és erősen megszaglásztam. Azután tüszzentenem kellett, és meg ráztam a fejem, hogy a barna darabkák lepotyogjanak az orromról. Titus megnyalta az arcomat, hogy segítsen letakarítani. A többi öcsém és húgom a tálban szaglászta és nyalogatta a pépet. Láttam, hogy Tess beleharap. Ez jó ötletnek tűnt, úgyhogy leráztam magamról Titust, megint beledugtam az orrom a tálba, és haraptam egyet.

Csodás volt!

Először kicsit fura volt, hogy eszünk és nem iszunk, de a pépnek olyan jó íze volt, hogy abba sem akartam hagyni az evést. Mikor a tál kiürült, volt a pépből az orromon, a lábamon, a bundámon és a fűvön is a talpam alatt, de a gyomromba is jutott belőle valamennyi.

Másnap Walt megint hozott pépet, és mi azonnal tudtuk, mit kell csinálni vele. Amikor pedig kiürültek a tálak, Walt valami még izgalmasabb dolgot csinált.

Kinyitotta a kennelünk kapuját!

Mi kitódultunk, egymásba ütközve a nagy igyekezetünkben, hogy felfedezzük a kinti világot. Valami várt ránk a fűben. Egy fekete, szögletes valami, aminek négy kereke volt. Nem volt sokkal nagyobb, mint mi, de határozottan nem egy kölyökkutya volt.

Később megtudtam, hogy az efféle dolgokat autónak hívják. Egyes autók sokkal nagyobbak másoknál (épp úgy, ahogy egyes kutyák parányiak, mások pedig hatalmasak). Ez egy kisebb fajta volt. Közlebb mentem hozzá, és alaposan megszagláztam. Nagyon fura szaga volt, olyasmi, amit nem ismertem. Nem földszag, sem fű, sem víz, sem szőr, sem semmi más, amivel már találkoztam.

– Akarjátok kergetni az autót? – kiáltotta Walt. Rápillantottam. Egy apró, fényes, fekete dobozt tartott a kezében. Mit akar, mit csináljunk? Én hajlandó lennék újra enni, ha azt mondta esetleg.

Aztán, nagy meglepetésemre, az autó megmozdult.

Meg voltam döbbenve. Szinte biztos voltam benne, hogy nem él. Egyáltalán nem volt semmiféle állatszaga. Akkor hogyan tud mozogni?

Előrelódult, aztán megállt. Aztán ezt megcsinálta még egyszer. Majd, mintha eldöntötte volna, hogy mit akar, sebesen elhúzott előre, bukdácsolva a fűben.

Jól megugattam. Az alomtársaim is. Aztán hirtelen rájöttem, mit kell csinálnom.

Ez a dolog, akármilyen legyen is, elszaladt. Nekem kergetnem kell. Ezt csináljuk az olyan dolgokkal, amik futnak: kergetjük őket!

A testvéreim is ugyanígy gondolták. Ugatva, csaholva rohantunk át a fűvön az autó nyomában. Walt a közelben állt. Úgy tűnt, őt is az autó érdekli, mivel egyfolytában arra irányította a fekete dobozt.

Viszont furcsa módon Walt nem üldözte az autót. Most először vettem észre, hogy az emberek nem mindig tudják, hogyan kell szórakozni. Kutyákra van szükségük, akik megmutatják nekik.

Reméltem, a macska is figyel, hogy legközelebb tudja, mit kell tennie.

Lehet, hogy a kicsi autó nem élt, de akkor is nagyon okos volt. Erre-arra cikázott, élesen jobbra vagy balra fordult, amikor valamelyik kutya már majdnem elkapta. Még az anyánk is kijött a kennelel, és csatlakozott a fogócskához. Milyen csodálatos! Tökéletes! Arcomba fújta a szél, elhozva azt a nagyszerű szagot, és velem volt az egész családom, és együtt üldöztünk valamit, ami futott.

Csak egy gond volt. A lábam viszketni kezdett. Csak viszketett és viszketett!

Meg kellett állnom, hogy megrázzam. Aztán ismét előrevettem magam. Pár lépésen át a hűvös fű érintése jóleső érzés volt a talpamon, de azután a viszketés kezdődött megint, még erősebben, mint az előbb.

Le kellett ülnöm, hogy megharapdáljam az egyik mellső mancsomat. Aztán az oldalamba vettem magam, hogy az egyik hátsó mancsomat a számba vehessem, és megrághassam. A rágcsálás enyhítette a viszketést, de amint abbahagytam, a viszketés kezdődött megint.

Láttam, hogy az autó megállt. Tamara és Timothy megugatta, Tess pedig felmászott rá, és leesett róla. Szívesen csatlakoztam volna hozzájuk, de pillanatnyilag el voltam foglalva.

Walt odajött, és leült mellém.

– Valami baj van a mancsoddal, kisöreg? – kérdezte. – Beszorult oda valami?

Felemelt, és a hátamra fordítva tartott, hogy mind a négy lábamat megnézhesse. Nem szerettem, ha így tartanak, de mivel kedveltem Waltot, nem próbáltam kiszabadítani magam.

– Hmm – mondta. – Nem látok semmit.

Azzal visszatett a fűbe.

Az autó láthatóan nem fejezte még be a játékot, mert ismét előrelódult. Én tovább üldöztem, de most már nem volt olyan jó szórakozás, mint korábban, mert állandóan meg kellett állnom és megrágni a lábam, hogy a viszketést megszüntessem.

Aznap éjjel az anyám és a testvéreim mellett feküdtem, melegen és kényelemben. De nem tudtam sokáig aludni. A lábam annyira viszketett, hogy égett, úgyhogy állandóan fészkelődtem, felébredtem, sőt, még nyüsztettem is egy kicsit.

Nem értettem, a testvéreim hogy tudnak ilyen nyugodtan aludni. Az ő lábuk nem viszket?

Walt ezután gyakran kiengedett minket a kennelből. Titus, Timothy, Tess, Tamara és Tabitha mindig boldogan szaladgált a puha fűvön, megugatták a csirkéket, és néha megpróbálták megtanítani az autónak, ki a főnök. (Hiába.)

Én is szerettem volna velük szaladgálni. Szerettem volna én is jó modorra tanítani azt az autót, vagy megrágcsálni egy lehulló falevelet, vagy megkergetni egy pillangót. De nem mindig volt hozzá

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kedvem. A lábam egyfolytában viszketett. Néha képes voltam figyelmen kívül hagyni, de nem sikerült mindig. Ilyenkor le kellett feküdnöm, és rágcsálni a lábamat, hogy jobb legyen.

Egy nap, amikor a kennelünkben feküdtem, az egyik mellső mancsomat rágcsálva, ismeretlen emberek érkeztek. Egy férfi és egy kisfiú szállt ki egy nagy autóból (ez nem olyan volt, amit jó kergetni), és odajöttek hozzánk.

Velük volt Walt is. Kinyitotta a kaput, és kiengedte a testvéreimet az udvarra. Ott volt az autó, rájuk várt, és amint előrelódult, a testvéreim izgatottan ugatva, farkcsóválva vetették magukat utána.

Nekem nem volt kedvem kergetni az autót. Nem sokat aludtam az előző éjszaka, mivel állandóan fel kellett kelnem, hogy rágjam a lábamat. Túl fáradt voltam a kergetőzéshez. Szinte ahhoz is túl fáradt voltam, hogy bárminek is örüljek.

Az anyám odajött, és megböködött az orrával. Éreztem az aggodalmát, és megnyaltam az arcát. De ettől nem lett jobb a lábam.

– Azzal mi a baj? – kérdezte a kisfiú.

– Nem tudom – válaszolt Walt tanácstalanul. – Nem beteg, amennyire meg tudom állapítani. Egyszerűen csak úgy tűnik, ő kevésbé élénk.

A férfi és a kisfiú nézték, ahogy az összes testvérem kergeti az autót. Tabitha egyszer csak megállt, odarohant a fiúhoz, megragadta az egyik cipőfűzőjét, és vadul birkózni kezdett vele. A fiú nevetve leült a földre, Tabitha pedig felugrott, és megnyalta az arcát.